

บทที่ 6

บทสรุปและขอเสนอแนะ

บทสรุป

ชื่อทางการค้าได้ทวีความสำคัญและบทบาทมากขึ้นเป็นลำดับในสภาพ
ธุรกิจปัจจุบัน โดยทำหน้าที่ เป็นสิ่งบ่งชี้ให้ผู้บริโภคและสาธารณชนทั่วไปสามารถ
แยกแยะกิจการหรือสถาบันการค้าโดยแสดงความแตกต่างของชื่อหรือนามนั้นออก
จากกิจการหรือสถาบันการค้าของผู้อื่น ชื่อทางการค้าได้เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับ
เครื่องหมายการค้าอย่างใกล้ชิดเนื่องจากในกิจการค้าหนึ่ง ๆ อาจใช้ชื่อทาง
การค้าเป็นเครื่องหมายการค้าด้วย และมีจำนวนไม่น้อยที่เครื่องหมายการค้า
สามารถแสดงถึงชื่อทางการค้าของกิจการด้วย ในบางครั้งชื่อทางการค้ายังที่
มีความเกี่ยวข้องขยายไปถึง เครื่องหมายบริการและเครื่องหมายรับรองด้วย
เนื่องจากในเครื่องหมายทั้งสองในบางครั้งมีการผนวกชื่อของบุคคลหรือชื่อของ
กิจการผู้เป็นเจ้าของเครื่องหมายรวมเข้าไปในเครื่องหมายนั้น ๆ ด้วย ชื่อ
ทางการค้า ยังมีความสำคัญโดยชื่อทางการค้าของกิจการที่เจ้าของได้ลงทุนใน
การประชาสัมพันธ์รูปแบบต่าง ๆ จนอาจเกิดราคาในทางเศรษฐกิจได้ อีกทั้งยัง
เป็นตัวบ่งชี้มาตรฐานและคุณภาพของสินค้าหรือบริการของกิจการนั้น เนื่องจาก
จำนวนผู้ประกอบการในกิจการต่าง ๆ มีจำนวนมากมาย การขยายตัวในการ
ติดต่อค้าขายในระดับระหว่างประเทศมีมากขึ้น จึงเป็นเหตุให้ผู้บริโภคในปัจจุบัน
ไม่อยู่ในฐานะที่จะทราบข้อมูลในการประกอบกิจการหนึ่ง ๆ ได้อย่างแท้จริงและ
ถูกต้อง จึงมักยึดติดอยู่กับชื่อทางการค้าแห่งกิจการนั้น ๆ โดยคาดหวังระดับ
มาตรฐานในการบริการในกิจการหนึ่ง ๆ จากชื่อทางการค้านั้น ตลอดจนชื่อ
ทางการค้ายังเป็นสิ่งส่งเสริมการขาย เนื่องจากผู้ประกอบการมักพยายาม

สร้างภาพพจน์ที่ดีในกิจการเพื่อให้ผู้บริโภคเชื่อมั่นในสินค้าหรือบริการของตน
จึงพยายามสร้างให้ผู้บริโภคยึดติดกับภาพพจน์นั้น ดังนั้นจึงก่อให้เกิดการแข่งขัน
กันระหว่างผู้ประกอบการโดยต่างพยายามมุ่งสร้างภาพพจน์ที่ดีให้แก่ผู้บริโภค
ในสินค้าหรือบริการนั้น ๆ เป็นเหตุให้เกิดการส่งเสริมการขายและการแข่งขัน
ในทางการค้าด้วย

สำหรับสิทธิในชื่อทางการค้าตามกฎหมายไทยนั้น ผู้เขียนได้วิเคราะห์
ลักษณะของสิทธิในชื่อทางการค้าโดยนำเอาความเห็นในเรื่องนี้แตกแยกเป็นสอง
ความเห็นฝ่ายหนึ่งเห็นว่า สิทธิในชื่อทางการค้าเป็นสิทธิในทางทรัพย์สิน โดย
วิเคราะห์ว่าชื่อทางการค้าไม่มีกฎหมายไทยก่อตั้งหรือรับรองจึงไม่มีลักษณะเป็น
ทรัพย์สินตามนัยแห่งมาตรา 99 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ถือไม่ได้ว่าผู้
เป็นเจ้าของชื่อทางการค้าเป็นผู้มีทรัพย์สินลักษณะสิทธิเด็ดขาดในชื่อทาง
การค้า อย่างไรก็ตามเนื่องจากชื่อทางการค้าเป็นสิ่งที่อาจมีราคาทางเศรษฐกิจได้
จึงเป็นเพียงสิทธิในทางทรัพย์สินอย่างหนึ่งเท่านั้น โดยมีกฎหมายรับไว้ในบทบัญญัติ
ตามมาตรา 272(1) แห่งประมวลกฎหมายอาญา ส่วนอีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่าชื่อ
ทางการค้าเป็นสิ่งที่อาจมีราคาของธุรกิจโดยเกิดจากชื่อเสียงอันดีงามที่ธุรกิจ
นั้น ๆ ได้สร้างสมมา ถือได้ว่าเป็นทรัพย์สินที่ไม่มีรูปร่าง

สิทธิในชื่อทางการค้านั้นย่อมเกิดขึ้นหลังจากกิจการค้าหนึ่ง ๆ ได้ดำเนิน
กิจการแล้ว ดังนั้นการได้มาซึ่งสิทธิในชื่อทางการค้าจึงเกิดจากการประกอบ
การค้าในกิจการหนึ่ง ๆ ทั้งนี้ในบทบัญญัติของกฎหมายมิได้กำหนดว่าอะไรคือชื่อ
ทางการค้าจึงจำเป็นต้องนำเอาบทบัญญัติในมาตรา 4 แห่งประมวลกฎหมายแพ่ง
และพาณิชย์มาใช้ โดยการใช้ชื่อทางการค้าในกิจการค้าไหนเพียงไรจึงจะ
ถือได้ว่าเป็นการได้มาซึ่งชื่อทางการค้าก็ต้องพิจารณาจากจารีตประเพณีในทาง
การค้า การได้ชื่อมาซึ่งทางการค้ายังได้แก่การใช้สิทธิตามข้อตกลงสัญญาอนุ
ญาตให้ใช้สิทธิในชื่อทางการค้า (Tradename Licensing Agreement)
การได้มาซึ่งชื่อทางการค้าในลักษณะนี้จึงเกิดขึ้นเป็นจำนวนไม่น้อย ทั้งนี้โดยส่วน
ใหญ่เป็นการขอใช้สิทธิหรือรับโอนสิทธิในชื่อทางการค้ามาจากผู้ทรงสิทธิหรือผู้
เป็นเจ้าของชื่อทางการค้าในต่างประเทศ รวมทั้งการได้มาซึ่งสิทธิในชื่อทาง
การค้าตามสัญญาแฟรนไชส์ (Franchising Agreement) ซึ่งเป็นรูปแบบของ

สัญญาที่มีการนำมาใช้อย่างกว้างขวางในปัจจุบัน

สำหรับลักษณะการให้ความคุ้มครองชื่อทางการค้านั้น ในอนุสัญญา
ปารีสว่าด้วยการคุ้มครองทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม ค.ศ. 1883 อันเป็นกฎ
หมายระหว่างประเทศซึ่งนานาอารยประเทศได้ ร่วมลงนามไว้วางหลักในการ
คุ้มครองชื่อทางการค้าโดยปราศจากเงื่อนไขในการจดทะเบียนตามนัยแห่ง
มาตรา 8 ของอนุสัญญาดังกล่าว อย่างไรก็ตามก็ได้มีการตีความหมายของมาตรา 8
นี้อยู่บ่อยครั้งเพื่อเปิดทางให้ประเทศภาคีในสหภาพปารีสบางประเทศกำหนด
มาตรการคุ้มครองชื่อทางการค้าโดยวิธีการจดทะเบียน ดังนั้นจึงก่อให้เกิดลักษณะ
ของการให้คุ้มครองชื่อทางการค้าเป็น 2 ลักษณะ คือ การคุ้มครองแก่ชื่อทาง
การค้าโดยหลักการใช้ชื่อทางการค้าและโดยหลักการจดทะเบียนชื่อทางการค้า
ในหลักการจดทะเบียนชื่อทางการค้าจำแนกเป็นการจดทะเบียนชื่อทางการค้า
ในฐานะที่เป็นเครื่องหมายการค้าและเครื่องหมายบริการ และการจดทะเบียน
ในฐานะที่เป็นชื่อของห้างหุ้นส่วนและบริษัทนิติบุคคล การศึกษาพบว่าในการนำ
หลักการจดทะเบียนมาใช้แต่ละประเทศนั้น ขอบเขตและผลทางกฎหมายมีความ
แตกต่างกันไป โดยสิ่งที่ได้รับจากผลของการจดทะเบียนเป็นไปในลักษณะที่ให้
ประโยชน์ต่อผู้บริโภคในแง่ที่ทำให้ทราบและติดตามข้อมูลของวิสาหกิจนั้น ๆ ได้
ในลักษณะรูปธรรม และเป็นการป้องกันการจดทะเบียนซ้ำซ้อนกับชื่อที่ได้จด
ทะเบียนไว้แล้ว เป็นผลให้ปัญหาการใช้ชื่อซ้ำซ้อนกันลดน้อยลงและลดข้อพิพาทได้
ในระดับหนึ่งมากกว่าจะเป็นการที่ให้ผลการคุ้มครองทางกฎหมายอย่างจริงจัง

สำหรับหลักเกณฑ์ในการให้ความคุ้มครองชื่อทางการค้านี้ จากการ
ได้ศึกษาว่าลักษณะการให้ความคุ้มครองในชื่อทางการค้าจากการใช้ชื่อทางการ
ค้าและการจดทะเบียนชื่อทางการค้านั้น จริงอยู่ที่ประโยชน์อันที่แท้จริงจากการ
จดทะเบียนก่อนข้างจะจำกัด แต่เพื่อเพิ่มให้การคุ้มครองผู้บริโภคมีประสิทธิ
ภาพมากขึ้น การจดทะเบียนและการตรวจสอบควรจัดให้มีขึ้นในระดับประเทศ
อย่างไรก็ตามการจดทะเบียนและระบบการตรวจสอบในระดับประเทศไม่อาจใช้
ได้ผลจริงจังในหลาย ๆ ประเทศ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับและระบบการบริหารซึ่ง
แตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ นอกจากนี้ตามมาตรา 8 ของอนุสัญญาปารีสให้
แง่คิดว่าการจดทะเบียนไม่ใช่องค์ประกอบของการขอรับความคุ้มครองในกลุ่ม

ประเทศสหภาพพาริส ชื่อทางการค้าต่างประเทศยังคงได้รับประโยชน์จาก
อนุสัญญาโดยไม่ต้องจดทะเบียน กรณีนี้รวมไปถึงแม้ว่าชื่อทางการค้าต่างประเทศ
นั้นจะไม่เคยใช้ในประเทศมาก่อนเลย ก็จะได้รับความคิดคุ้มครองถ้าเป็นชื่อที่ผู้
บริโภคนภายในประเทศรู้จักกันโดยทั่วไป การใช้ชื่อทางการค้าเดียวกันหรือคล้าย
กันอาจทำให้ผู้บริโภคสับสนในชื่อเสียงของชื่อ แนวทางนี้จึงตรงกับวัตถุประสงค์
ของการคุ้มครองผู้บริโภคจากการสับสนหลงผิด ในประเทศส่วนใหญ่ชื่อทางการ
ค้าได้รับความคุ้มครองกว้างไปถึงความเหมือนคล้ายกันของเครื่องหมายด้วย
เนื่องจากมีจำนวนไม่น้อยที่ชื่อทางการค้าถูกใช้ในลักษณะที่เป็นเครื่องหมายหรือ
เหมือนกับเครื่องหมาย ทั้งนี้ในเรื่องขอบเขตของการคุ้มครองชื่อทางการค้ามัก
เกิดปัญหาโต้แย้งว่าขอบเขตของการคุ้มครองจะต้องขยายภายใต้การแข่งขันกับ
วิสาหกิจซึ่งต้องการได้รับความคุ้มครองชื่อทางการค้าหรือไม่ ถ้าความคุ้มครอง
ขึ้นอยู่กับจดทะเบียน ความคุ้มครองจะต้องอยู่ในขอบเขตของชื่อทางการค้า
รายการอย่างกว้างขวางเป็นพิเศษ แต่ถ้าความคุ้มครองขึ้นอยู่กับหลักเกณฑ์ตาม
กฎหมายว่าด้วยการค้าที่ไม่เป็นธรรม ความคุ้มครองในบางครั้งจะให้เฉพาะ
ส่วนที่เกี่ยวข้องกับการใช้ชื่อทางการค้าเดียวกันหรือคล้ายกันจนหลงผิดโดยผู้
แข่งขันเท่านั้น อย่างไรก็ตามโดยหลักการใช้ชื่อทางการค้าเดียวกันหรือคล้ายกัน
นอกจากจะเป็นส่วนที่ทำให้เกิดการแข่งขันทางการค้าที่ไม่เป็นธรรมแล้ว ย่อม
เป็นเหตุให้ผู้บริโภคและสาธารณชนสับสนหลงผิดด้วย ผู้เป็นเจ้าของชื่อทางการ
ค้าที่มีอยู่ก่อน (รายการ) จึงควรได้รับการคุ้มครองต่อการละเมิดโดยไม่จำกัดคำ
อ้างว่ากิจการเหล่านั้นจะแข่งขันหรือไม่ก็ตาม

เมื่อได้ทราบถึงความหมายลักษณะและความสำคัญของชื่อทางการ
ค้ารวมทั้งสิทธิในชื่อทางการค้าและที่มาของการให้ความคุ้มครองในชื่อทางการ
ค้าแล้ว จึงควรเห็นพิจารณาต่อไปว่า หากไม่มีการควบคุมชื่อทางการค้าแล้วจะ
เกิดผลกระทบได้อย่างไรบ้าง ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 4 ลักษณะดังนี้

1. ผลกระทบต่อผู้บริโภค : การใช้ชื่อทางการค้าของวิสาหกิจ
หนึ่ง ๆ ซึ่งมีความเหมือนหรือคล้ายกันกับวิสาหกิจรายอื่น โดยปราศจากอำนาจที่
ถูกต้องหรือการใช้ชื่อทางการค้าที่มีลักษณะหลอกลวงผู้บริโภคสมควรได้รับการ
ป้องกันไม่ว่าจะโดยวิธีการใด ๆ ซึ่งเป็นมาตรการในทางกฎหมายเพื่อห้ามการ

กระทำดังกล่าว เนื่องจากการกระทำดังกล่าวถือเป็นการกระทำที่ไม่เป็นธรรม
 ในทางการค้าเป็นเหตุให้เกิดความสับสนหลงผิดแก่ผู้บริโภคนและสาธารณชนทั่ว
 ไปรวมทั้งยังก่อให้เกิดความเสียหายแก่กิจการค้าของผู้เป็นเจ้าของชื่อทางการ
 ค้าที่มีอยู่ก่อนด้วย

2. ผลกระทบต่อการลงทุนและการถ่ายทอดเทคโนโลยี :
 การลงทุนในกิจการค้าหนึ่ง ๆ นั้น ผู้ลงทุนย่อมต้องเกิดความมั่นใจว่าตนจะได้
 ได้รับความคุ้มครองต่อชื่อทางการค้าเนื่องจากการได้มาซึ่งชื่อทางการค้าที่มีชื่อ
 เสียงนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับธุรกิจทั้งหลาย ๆ ราย เนื่องจากต้องใช้กำลัง
 ทรัพย์ในการประชาสัมพันธ์และเวลาในการสร้างชื่อเสียงนั้น การให้ความ
 คุ้มครองแก่ชื่อของวิสาหกิจผู้ลงทุนย่อมก่อให้เกิดความมั่นใจในการลงทุนและเป็น
 ตัวส่งเสริมให้เกิดการลงทุนต่อไปของนิติบุคคลสาขาหรือนิติบุคคลในเครือใน
 ลักษณะที่หากสามารถควบคุมให้มีการใช้ชื่อที่เหมือนกันได้ เฉพาะนิติบุคคลที่
 มีนิติสัมพันธ์กันเท่านั้น รูปแบบการลงทุนลักษณะนี้ก่อให้เกิดการนำเอาเทคนิค
 การจัดการการบริหารต่าง ๆ และเทคโนโลยีมาสู่นิติบุคคลใหม่ด้วย

3. ผลกระทบต่อการแข่งขันการคิดค้นและการผลิตสินค้าใหม่ :
 ชื่อทางการค้าเข้ามามีผลกระทบโดยตรงต่อการแข่งขันและการคิดค้นการผลิต
 สินค้าใหม่โดยเฉพาะสินค้าที่มีระดับเทคโนโลยีต่ำ ซึ่งต้องอาศัยปริมาณและ
 ราคาถูกเป็นหลักในการจำหน่าย สินค้าประเภทนี้จึงจำเป็นต้องพึ่งค่านิยมหรือ
 ความมีชื่อเสียงในชื่อทางการค้าของผู้จัดจำหน่ายเป็นสำคัญ ซึ่งอาจเป็นเหตุก่อ
 ให้เกิดการส่งเสริมให้มีการผูกขาดการจำหน่ายสินค้าโดยปริยาย หากชื่อทาง
 การค้าของผู้จัดจำหน่ายนั้นเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปของผู้บริโภค

4. ผลกระทบต่อการค้าระหว่างประเทศ : ชื่อทางการค้าเข้า
 มามีบทบาทต่อการส่งออกซึ่งสินค้าโดยเฉพาะการส่งออกสินค้าจากประเทศ
 กำลังพัฒนาไปสู่ประเทศที่พัฒนาแล้ว การเข้าดำเนินการในฐานะตัวแทนจำหน่าย
 ในตลาดต่างประเทศหรือบริษัทผู้ส่งออกต้องอาศัยความพยายามและความอดทน
 อย่างมากในการฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ เพื่อให้เกิดการยอมรับในตลาดต่าง
 ประเทศ ในบางครั้งเกิดผลกระทบระหว่างการใช้ชื่อทางการค้าของตนซึ่งไป
 ฟ้องหรือเหมือนคล้ายกับเครื่องหมายการค้าหรือชื่อทางการค้าของวิสาหกิจใน

ประเทศผู้นำเข้า จนทำให้เกิดปัญหาต่อการส่งออก ซึ่งเป็นผลจากการที่ผู้ส่งออกมักจะไม่ได้ทำการตรวจสอบหรือให้ความสำคัญเท่าใดนัก อีกทั้งการได้มาซึ่งช่องทางการค้าโดยการจดทะเบียนบริษัทของบริษัทผู้ส่งออกก็มิได้ทำการตรวจสอบขยายขอบเขตไปถึงเครื่องหมายการค้าไม่ว่าจะมีข้อเสียดังกล่าวหรือไม่ก็ตาม

การศึกษาวิจัยเปรียบเทียบได้เลือกกฎหมายต่างประเทศรวม 4 ประเทศได้แก่ ประเทศสิงคโปร์ ออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่น ซึ่งการศึกษาค้นคว้าในกฎหมายของทั้ง 4 ประเทศล้วนแล้วแต่มีบทบัญญัติอันเกี่ยวเนื่องด้วยนิยามความหมายของชื่อทางการค้าทั้งสิ้น โดยมีเนื้อหาส่วนใหญ่ของความหมายคล้ายคลึงกัน แม้จะแตกต่างกันโดยรายละเอียดปลีกย่อยเล็กน้อยก็ตาม นิยามตามชื่อทางการค้าจะบัญญัติอยู่ในกฎหมายแต่ละลักษณะแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ รวมทั้งผลการศึกษาวิจัยที่ผู้เขียนได้นำเอามาเพื่อใช้เป็นแนวทางหลักเกณฑ์ใหม่ของกฎหมายคุ้มครองสิทธิในชื่อทางการค้า เพื่อให้สิทธิในชื่อทางการค้าได้รับความคุ้มครองอย่างจริงจังและมีประสิทธิภาพมากขึ้น คือการคุ้มครองชื่อทางการค้า โดยอาศัยบทบัญญัติกฎหมายควบคุมการแข่งขันทางการค้าที่ไม่เป็นธรรมของประเทศญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกา

ส่วนของกฎหมายระหว่างประเทศอันได้แก่อนุสัญญาปารีสว่าด้วยการคุ้มครองทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม ค.ศ. 1883 จึงเป็นกฎหมายแม่บทที่ผู้เขียนใช้อ้างอิงเพื่อดำเนินเรื่องในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ซึ่งไว้กำหนดหลักเกณฑ์การให้ความคุ้มครองชื่อทางการค้าโดยไม่ต้องจดทะเบียน ทั้งนี้ไม่ว่าชื่อทางการค้าจะเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องหมายการค้าหรือไม่ก็ตาม รวมทั้งยังกำหนดหลักเกณฑ์ของการกระทำที่ไม่เป็นธรรมในทางการค้าก็อยู่ในบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาดังนี้

ในเรื่องการคุ้มครองทางกฎหมายต่อสิทธิในชื่อทางการค้าในประเทศไทยนั้น อาจแบ่งแยกลักษณะชื่อทางการค้าออกได้เป็น 5 ลักษณะ คือ

1. ชื่อทางการค้าโดยปกติในทางการค้าในประเทศไทยนั้นส่วนใหญ่จึงเกิดมาจากชื่อของตัวผลิตภัณฑ์หรือสินค้าที่ผู้ประกอบการจำหน่ายหรือชื่อของบริการหรือลักษณะของธุรกิจที่ประกอบอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ชื่อทางการค้าจากตัวผลิตภัณฑ์หรือสินค้านั้นมักผนวกด้วยชื่อของสถานที่หรือแหล่งภูมิภาคนาที่เกิดแห่งผลิตภัณฑ์หรือสินค้านั้นเข้าไปด้วย

2. ชื่อทางการค้าในการจดทะเบียนห้างหุ้นส่วนและนิติบุคคลชื่อที่ปรากฏทางทะเบียนเมื่อมาดำเนินการจดทะเบียนจัดตั้งนิติบุคคล อันได้แก่ห้างหุ้นส่วนสามัญ ห้างหุ้นส่วนจำกัด และบริษัทจำกัด ซึ่งนิติบุคคลทั้ง 3 ประเภทนี้ ต้องดำเนินการจดทะเบียนต่อกรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์ ผู้เขียนตั้งข้อสังเกตว่าการตรวจสอบชื่อก่อนการจดทะเบียนชื่อของนิติบุคคลเหล่านี้เป็นการตรวจสอบเฉพาะชื่อที่เหมือนหรือคล้ายกับนิติบุคคล 3 ประเภทที่ได้จดทะเบียนไว้กับกรมทะเบียนการค้าเท่านั้น ซึ่งมิได้มีการตรวจสอบขยายไปถึงชื่อทางการค้าที่ได้จดทะเบียนในลักษณะอื่น ๆ ทั้ง ๆ ที่ชื่อของนิติบุคคลทั้ง 3 ประเภทนี้เป็นชื่อทางการค้าที่มักเกิดข้อพิพาทเรื่องการลอกเลียนแบบหรือปัญหาการซ้ำซ้อนของชื่อทางการค้ามากที่สุด

3. ชื่อทางการค้าในการจดทะเบียนพาณิชย์ตามพระราชบัญญัติการจดทะเบียนพาณิชย์ พ.ศ. 2499 เหตุผลหลักในการที่รัฐใช้พระราชบัญญัตินี้เพื่อความคุ้มครองและหากต้องการทราบสถิติและหลักฐานการประกอบพาณิชย์กิจของผู้ประกอบการสามารถทำได้ โดยจะเป็นข้อมูลที่ถูกต้องควรเชื่อถือได้ ซึ่งได้กำหนดประเภทของ "พาณิชย์กิจ" รวม 11 ประเภท ที่อยู่ในข่ายซึ่งผู้ประกอบการอันได้แก่ บุคคลธรรมดา หรือนิติบุคคลต่างประเทศ ที่เข้ามาประกอบพาณิชย์กิจในประเทศไทย ต้องจดทะเบียนพาณิชย์ตามหลักเกณฑ์แห่งพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้หากประกอบพาณิชย์กิจประเภทที่อยู่ในข่ายแห่งบัญชีซึ่งห้ามคนต่างด้าวในทางประกอบธุรกิจตามท้ายประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 281 แล้ว นิติบุคคลต่างประเทศในฐานะที่เป็นคนต่างด้าวในแห่งประกาศคณะปฏิวัติฉบับนี้ จึงจำต้องยื่นคำขออนุญาตประกอบธุรกิจภายใต้ประกาศคณะปฏิวัติฉบับดังกล่าวด้วย ทั้งนี้สำหรับผู้ประกอบพาณิชย์กิจที่เป็นบริษัทห้างหุ้นส่วนจำกัดและห้างหุ้นส่วนสามัญจดทะเบียนได้รับการยกเว้นไม่ต้องจดทะเบียนพาณิชย์ตามนัยแห่งประกาศกระทรวงพาณิชย์ฉบับที่ 83 พ.ศ. 2515

ผู้เขียนตั้งข้อสังเกตว่าสำหรับนิติบุคคลต่างประเทศที่ประกอบพาณิชย์กิจในประเทศไทย โดยสามารถใช้ชื่อเช่นเดียวกับสำนักงานใหญ่ในต่างประเทศได้โดยระบุว่าสาขาในชื่อดังกล่าว ซึ่งกิจการสาขาทั้งในประเทศไทยอาจแตกต่างหรือเป็นคนละประเภทกับสำนักงานใหญ่ เป็นเหตุให้เกิดความสับสนหรือเข้า

ใจผิดแก่ผู้วิโรคหรือสาธารณทั่วไปได้

ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งคือ บุคคลผู้ยื่นขอประกอบพาณิชย์กิจในแต่ละประเภทสามารถจะใช้ "ชื่อในการประกอบพาณิชย์กิจ" อย่างไม่รู้ก็ได้ ทั้งนี้ได้ถูกจำกัดให้ต้องรับการตรวจหรือจองชื่อจากสารบบชื่อก่อนจดทะเบียน เช่น ห้างหุ้นส่วนบริษัทนิติบุคคลแต่อย่างใด ซึ่งอาจเป็นเหตุให้ชื่อที่ได้จากการจดทะเบียนพาณิชย์ไปฟ้องหรือเหมือนคล้ายกับห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลอื่น ๆ ได้หน่วยงานที่ควบคุมการจดทะเบียนพาณิชย์ คือ กรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์

4. ชื่อทางการค้าโดยการจดทะเบียนสำนักงานผู้แทนของนิติบุคคลต่างประเทศในธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ : สำนักงานผู้แทนนิติบุคคลต่างประเทศได้รับอนุญาตให้ใช้ชื่อของสำนักงานใหญ่ในการจดทะเบียนได้ ดังนี้ ผู้เป็นเจ้าของสิทธิในชื่อทางการค้าของสำนักงานผู้แทนก็คือนิติบุคคลในต่างประเทศนั้นเอง ทั้งนี้ได้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจจำกัดอยู่เฉพาะที่กำหนดไว้ในระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการจัดตั้งสำนักงานผู้แทนของนิติบุคคลต่างประเทศในธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2529 เท่านั้น เนื่องจากสำนักงานผู้แทนอยู่ในฐานะของ "คนต่างด้าว" ตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 281 จึงต้องขออนุญาตประกอบธุรกิจภายใต้ประกาศคณะปฏิวัติฉบับนี้ด้วย

5. ชื่อทางการค้าโดยการจดทะเบียนการค้ากับกรมสรรพากรในการจดทะเบียนการค้าต่อกรมสรรพากร กระทรวงการคลังนั้นได้อนุญาตให้ผู้ประกอบการค้าสามารถใช้ "ชื่อในการประกอบการค้า" ชื่อหนึ่ง ซึ่งอาจได้แก่นิติบุคคลที่ปรากฏในหนังสือรับรองตามหลักฐานจากการจดทะเบียนหรือชื่อบุคคลธรรมดา และยังสามารถใช้ชื่อสถานการค้า เป็นอีกชื่อหนึ่งแตกต่างไปจากชื่อนิติบุคคลหรือชื่อบุคคลธรรมดาผู้เป็นเจ้าของแห่งกิจการก็ได้ ซึ่งชื่อสถานการค้าอันหลังมักเป็นชื่อที่ผู้ประกอบการค้าใช้ เป็นชื่อทางการค้า

ในแง่การให้ความคุ้มครองชื่อทางการค้าในประเทศไทยที่มีอยู่ในกฎหมายปัจจุบันอาจจำแนกได้ เป็นการคุ้มครองตามหลักกฎหมายทั่วไปและการคุ้มครองตามกฎหมายอื่น

การคุ้มครองตามหลักกฎหมายทั่วไป ได้แก่ การคุ้มครองตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และประมวลกฎหมายอาญา

การคุ้มครองตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

บทนิยามและ

ความหมาย ชื่อทางการค้าไม่ได้มีบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังนั้นจึงต้องอาศัยหลักกฎหมายทั่วไปในมาตรา 18 ซึ่งอยู่ในหมวดบุคคลธรรมดา และหลักกฎหมายในเรื่องละเมิดมาตรา 420 มาปรับใช้ต่อกรณีพิพาทในเรื่อง ชื่อทางการค้า มาตรา 18 เป็นเรื่องสิทธิในชื่อของบุคคล ซึ่งบุคคลอื่นไม่อาจโต้แย้งสิทธิในชื่อนั้นหรือทำให้เกิดความเสื่อมเสียประโยชน์แก่เจ้าของชื่อโดยนำชื่อไปใช้โดยไม่มีอำนาจ

จากการศึกษาวิจัยพบว่านามอันได้แก่ชื่อของบุคคลตามมาตรา 18 เป็นสิทธิตามสภาพบุคคลที่ไม่อาจโอนกันได้ เป็นสิทธิคนละชนิดแตกต่างจากสิทธิในทางทรัพย์สิน เช่น สิทธิในชื่อทางการค้า ซึ่งอาจจำหน่ายหรือโอนกันได้ อย่างไรก็ตามชื่อนิติบุคคลก็อนุโลมใช้มาตรา 18 นี้ได้ ซึ่งได้ศึกษาว่ากฎหมายเยอรมันก็อนุโลมใช้บทบัญญัติทำนองมาตรา 18 นี้แก่เรื่องชื่อนิติบุคคลเช่นกัน

ส่วนในมาตรา 420 ซึ่งนำมาปรับใช้ในเรื่องนี้ กำหนดไว้ตามหลักกฎหมายลักษณะละเมิดซึ่งต้องเป็นการกระทำผิดกฎหมายโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ เป็นเหตุให้บุคคลอื่นได้รับความเสียหายต่อสิทธิในชื่อทางการค้า หลักเรื่องการเสียหายจากการทำละเมิดนั้นต้องแน่นอนหมายความว่าเกิดความเสียหายนั้นจริง ๆ ต้องเป็นการทำให้เสียหายต่อ "สิทธิ" อันมีกฎหมายรับรองและคุ้มครองโดยไม่จำกัดเฉพาะสิทธิที่เป็นสิทธิเด็ดขาดเท่านั้น และต้องการความเสียหายตามกฎหมายคือมิได้เกิดจากความยินยอมของผู้เสียหายเอง

ดังนั้นสิทธิในนามตามมาตรา 18 จึงเป็นสิทธิที่จะนามอันชอบมีกฎหมายบัญญัติรับรองเป็นสิทธิเด็ดขาด จึงเป็นสิทธิที่สามารถจะอ้างต่อสู้ผู้โต้แย้งให้ระงับหรือห้ามการกระทำอันเป็นเหตุให้เจ้าของนามเสียหายหรือเสื่อมประโยชน์ได้โดยไม่ต้องพิสูจน์ความผิดฐานละเมิดตามมาตรา 420 และไม่ใช้สิทธิที่จะเรียกค่าเสียหายลักษณะค่าสินไหมทดแทนตามมาตรา 438 ในจุดนี้จึงเป็นความแตกต่างในเรื่องสิทธิในนามเมื่อถูกละเมิดตามมาตรา 18 กับการละเมิดสิทธิในชื่อทางการค้าตามมาตรา 420 ซึ่งก็ต้องพิสูจน์ความผิดไปตามหลักเกณฑ์เรื่องละเมิดตามมาตรา 420 ที่กล่าวมาแล้ว

อีกทั้งการอนุโลมใช้บทบัญญัติมาตรา 18 ต่อเรื่องชื่อทางการค้าก็ต้อง
เข้าใจว่าชื่อนิติบุคคลกับชื่อทางการค้าตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 272
อาจไม่ใช่ชื่อเดียวกัน มาตรา 18 จึงอาจอนุโลมให้ใช้ได้เฉพาะกรณีของพิพาท
เรื่องชื่อนิติบุคคลที่ระบุจำแนกตัวนิติบุคคลเท่านั้น ทั้งนี้จากผลและแนวพิจารณา
ในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ออกมาในเรื่องพิพาทในชื่อทางการค้ายังมีความขัดแย้งกับ
ความเห็นของนักวิชาการในเรื่องนี้โดยมีความคิดแตกแยกเป็น 2 ฝ่าย

ในเรื่องความคุ้มครองตามประมวลกฎหมายอาญานั้น ชื่อทางการค้า
ได้ถูกกล่าวอ้างถึงในมาตรา 272 แต่ก็ได้มีนิยามไว้แต่อย่างใด ดังนั้นการ
ก่อตั้งสิทธิในคดีอาญาตามมาตรา 272 จึงเป็นการกระทำการพิสูจน์เพื่อให้ปราศจาก
ข้อสงสัยว่าได้มีการกระทำผิดตามที่อ้างจริง ซึ่งก็คือจะต้องพิสูจน์ว่าชื่อทางการ
ค้าเป็นของผู้ประกอบการหรือไม่อย่างไร ซึ่งเป็นเรื่องที่เป็นภาระต่อโจทก์หรือผู้
เป็นเจ้าของชื่อนั้นเป็นอย่างยิ่ง จากการศึกษาจึงพบว่าด้วยเหตุแห่งภาระพิสูจน์
ในลักษณะนี้ จึงทำให้การขอใช้สิทธิในการคุ้มครองชื่อทางการค้าภายในประมวล
กฎหมายอาญามาตรา 272 ซึ่งเป็นเรื่องความผิดทางการค้า ไม่ได้ถูกนำมาใช้
ในข้อพิพาทเรื่องชื่อทางการค้า

สำหรับการคุ้มครองตามกฎหมายอื่นอันได้แก่ พระราชบัญญัติคุ้มครอง
ผู้บริโภคกับสิทธิในชื่อทางการค้าคงเป็นในลักษณะที่ "ข้อความ" "คำโฆษณา"
"สื่อโฆษณา" "ฉลาก" ตลอดจนวิธีการโฆษณา ซึ่งอาจปรากฏชื่อทางการค้าของ
ผู้ประกอบการต่อสาธารณชนผู้บริโภคได้ ซึ่งตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็ได้บัญญัติใน
ลักษณะให้ความคุ้มครองผู้บริโภคต่อชื่อทางการค้าซึ่งอาจโฆษณาออกไปในลักษณะ
ที่ต้อง เป็นความจริงและต้องไม่ใช่ข้อความที่เป็นการไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค
ส่วนในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 นั้น ก็ได้ระบุค่านิยาม
ในชื่อทางการค้าไว้แต่อย่างใด คงมีบัญญัติไว้เฉพาะ เรื่องชื่อของเอกชนหรือ
ชื่อนิติบุคคลเท่านั้น ซึ่งก็เป็นรูปแบบของชื่อทางการค้าอย่างหนึ่งด้วย และเป็นรูป
แบบที่มีอยู่มากที่สุด ดังนั้นจึงเป็นลักษณะที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ให้สิทธิแก่ชื่อทาง
การค้าในอันที่จะสามารถจดทะเบียนในฐานะเป็นเครื่องหมายการค้าได้ หาก
ชื่อนั้นมีลักษณะบ่งเฉพาะตามมาตรา 4 ในพระราชบัญญัติฉบับนี้อันได้แก่

1. ชื่อบริษัท ชื่อเอกชนหรือชื่อห้างที่แสดงโดยลักษณะพิเศษหรือ
เฉพาะ

2. ลายมือชื่อของผู้จดทะเบียนหรือของผู้อยู่ในตำแหน่งของผู้
นั้นมาก่อนในกิจการค้าขายนั้น

3. ค่าประคิษฐ์ขึ้นค่าหนึ่งหรือหลายค่า

4. สิ่งทีกล่าวมาในข้อ 1-3 หากมิได้มีคุณสมบัติครบถ้วนแล้ว ก็
ลาจดทะเบียนได้ หากมีลักษณะบ่งเฉพาะ ตั้งน้การใช้ในชื่อทางการค้าในฐานะ
ที่เป็นเครื่องหมายการค้าจึงต้องคำนึงหลักเกณฑ์เหล่านี้ด้วย

จากการศึกษาวิจัยพบว่า ปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิในชื่อทาง
การค้าในประเทศไทยนั้นก็คือ การขาดความชัดเจนของกฎหมายที่จะอ้างอิงเพื่อ
ใช้คุ้มครองชื่อทางการค้า เนื่องจากไม่มีบทบัญญัติของความหมายและค่านิยมชื่อ
ทางการค้าไว้ในบทบัญญัติใด ๆ ของกฎหมาย ทั้งนี้เนื่องจากเล็งเห็นผลการ
ขาดค่านิยมว่าอาจก่อให้เกิดปัญหาในการอ้างสิทธิว่าชื่อที่ผู้ประกอบการใช้อยู่นั้น
เป็นชื่อทางการค้าหรือไม่ อย่างไร ดังนั้นหากจะนำเอากฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบัน
อ้างว่า ชื่อที่ผู้ประกอบการใช้อยู่เป็นชื่อทางการค้าก็ยิ่งขาดมาตรการหรือข้อ
กฎหมายที่จะใช้อ้างอิงหรือพิสูจน์ ชื่อทางการค้ามีความหมายกว้างโดยมิได้
จำกัดอยู่แค่เฉพาะชื่อนิติบุคคลเท่านั้น อย่างไรก็ตามเมื่อเกิดข้อพิพาทในเรื่องชื่อ
ทางการค้า ผู้เป็นเจ้าของชื่อทางการค้าหากไม่สามารถตกลงในความเสียหาย
หรือระงับความเสียหายที่เกิดแก่ตนได้แล้ว ย่อมต้องขอพึ่งบารมีศาลเป็นที่ตั้ง
กรณีการใช้สิทธิในการค้าเป็นคดีในปัจจุบัน ศาลต้องใช้เวลาดำเนินข้อเท็จจริงและ
ข้อกฎหมายให้เป็นที่ประจักษ์จึงต้องอาศัยเวลา ซึ่งในบางครั้งความเสียหายที่
เกิดจากความล่าช้าในการค้าเป็นคดีเพิ่มทวีขึ้นเป็นลำดับขนานไปกับเวลาที่ใช้
ในการค้าเป็นคดีนั้น นอกจากนี้ในบางครั้งหากจะพิจารณาถึงเรื่องสภาพบังคับ
ไม่ว่าจะเป็นบทบัญญัติในเรื่องโทษในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 272 ก็ยัง
เป็นบทลงโทษที่ไม่เอื้ออำนวยให้เกิดความกลัวเกรงต่อผู้กระทำผิด นอกจากนี้
การได้สิทธิในชื่อทางการค้าตามหลักกฎหมายปัจจุบันยังมีอยู่ในลักษณะที่ไม่เอื้อ
อำนวยต่อ ปัญหาที่เกิดขึ้น กล่าวคือ "การใช้ชื่อทางการค้า" ถือเป็นหลักเกณฑ์
เบื้องต้นของผู้ที่จะอ้างสิทธิในการขอรับความคุ้มครองตามกฎหมายไทย แต่
ปัญหาคงอยู่ที่ว่าจะต้องใช้ชื่อทางการค้านั้นแค่ไหนเพียงไรถึงจะได้รับความคุ้มครอง
ตามกฎหมายอาญาในมาตรา 272 หรือแค่ไหนเพียงจึงจะถึงขนาดที่จะได้

รับความคุ้มครองตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 420 ทั้งสองกรณียังเป็น
 ปัญหาอยู่ และในส่วนสุดท้ายของปัญหาที่ผู้เขียนได้ค้นพบคือ รูปแบบของการจด
 ทะเบียนชื่อทางการค้าในรูปแบบต่าง ๆ ยังมีความไม่เหมาะสมในหลายประการ
 เนื่องจากลักษณะการได้มาในชื่อทางการค้าต่าง ๆ อันเนื่องมาจากการจด
 ทะเบียนต่างก็อยู่ใน ความควบคุมดูแลของหน่วยงานเดียวกันคือกระทรวงพาณิชย์
 โดยเฉพาะอย่างยิ่งการได้มาซึ่งชื่อทางการค้าโดยการจดทะเบียนจัดตั้งห้างหุ้น
 ส่วนและบริษัทนิติบุคคลนั้น ซึ่งเป็นรูปแบบชื่อทางการค้าที่ถูกนำมาใช้อย่าง
 กว้างขวางควรได้รับการปรับปรุงในการตรวจสอบและจองชื่อจากวิธีการที่มีค
 ความกว้างขวางมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

ดังนั้นผู้เขียนจึงได้ทำการศึกษาและวิจัยเพื่อให้ได้ข้อเสนอแนะดังนี้

1. การศึกษาวิจัยในบทกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมและการใช้
 สิทธิชื่อทางการค้าตามกฎหมายต่างประเทศนั้นโดยเฉพาะประเทศที่ได้เลือก
 ศึกษาวิจัยคือ สิงคโปร์ ออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่น นั้นต่างมีบทบัญญัติ
 ให้ความหมายและนิยามของชื่อทางการค้าไว้อย่างชัดเจน โดยบรรจุอยู่ใน
 กฎหมายต่างลักษณะกันไป ดังนั้นจะเห็นได้ว่าคงเป็นที่ยอมรับกันในกฎหมายเกี่ยว
 กับชื่อทางการค้าของประเทศต่าง ๆ ที่เห็นควรกำหนดให้มีการ นิยามหรือให้
 ความหมายชื่อทางการค้าเป็นเบื้องต้น แม้ว่าหลักเกณฑ์ในการให้ ความคุ้ม
 ครอบตามกฎหมายในแต่ละประเทศจะแตกต่างกันไปก็ตาม ผู้เขียนเห็นควรเสนอ
 แนะนำให้มีการมีกฎหมายบัญญัตินิยามหรือความหมายของชื่อทางการค้าที่แน่นอนและ
 ชัดเจน ทั้งนี้เนื่องจากผู้ประกอบการธุรกิจในปัจจุบันมิได้ใช้ชื่อทางการค้าเฉพาะ
 ชื่อของห้างหุ้นส่วน บริษัทนิติบุคคล ที่ได้จดทะเบียนต่อกระทรวงพาณิชย์เท่านั้น
 ยังมีจำนวนไม่น้อยที่ได้ประดิษฐ์ชื่อให้เพื่อใช้เป็นชื่อทางการค้าของตน เพื่อให้
 ผู้ประกอบการได้ตระหนักและมั่นใจว่าชื่อทางการค้าที่ตนได้ใช้ขึ้น เป็นชื่อทาง
 การค้าที่ถูกต้องแท้จริงตามกฎหมาย ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความแน่ใจว่าตนเป็นผู้เป็น
 เจ้าของสิทธิในชื่อทางการค้า เพื่อให้สามารถอ้างสิทธิต่อผู้ทำเลละเมิดเพื่อไต่
 แยกการกระทำอันเป็นการรบกวนสิทธินั้นไม่ว่าจะโดยการเยียวยาในทางแพ่ง

หรือการเยียวยาในทางอาญาโดยไม่ต้องวิตกกังวลว่าจะเกิดปัญหาให้การอ้างอิงหรือพิสูจน์ว่าข้อนั้นเป็นชื่อทางการค้าของตนตามกฎหมายหรือไม่ เนื่องจากได้มีบทบัญญัติของกฎหมายซึ่งสามารถจะอ้างอิงได้อย่างเด่นชัดว่าชื่อทางการค้าเป็นชื่อของคนตามกฎหมาย

2. จากคดีตัวอย่างและข้อเท็จจริงที่ผู้เขียนได้กล่าวไว้ในบทที่ 5.4.2 ที่เป็นกรณีที่ว่าเลยเลียนแบบเครื่องหมายการค้าของโจทก์ โดยใช้เครื่องหมายการค้านั้นเป็นชื่อทางการค้าของตน เป็นการแสวงหาประโยชน์ในทางการค้าโดยอาศัยชื่อเสียงของโจทก์จึงเป็นการใช้สิทธิซึ่งมีแต่เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น โจทก์จึงขอพิงบารมีศาลโดยการดำเนินคดีในทางแพ่งกับจำเลยการใช้ระยะเวลาในการดำเนินคดีตามข้อเท็จจริงปรากฏมีความล่าช้าก่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์มากขึ้น

แม้ว่าโจทก์จะสามารถร้องขอต่อศาลให้จำเลยวางเงินประกันความเสียหายอันจะเกิดขึ้นแก่โจทก์ได้ก็ตาม แต่เนื่องจากในขณะที่รูปคดีอยู่ในกระบวนการพิจารณาของศาลนั้น ย่อมเป็นระยะเวลาที่เพิ่มความสับสนหลงผิดแก่สาธารณชนมากขึ้น โดยเฉพาะเช่นกรณีตัวอย่างกิจการของโจทก์และจำเลยเป็นประเภทเดียวกัน กิจการการค้าของโจทก์และจำเลยก็ยังสามารถดำเนินไปได้ตราบเท่าที่ยังไม่มีผลของคำพิพากษาออกมา

ดังนั้น ความล่าช้าที่เกิดขึ้นจากกระบวนการวินิจฉัยคดีในศาล ย่อมเป็นผลให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ถูกทาละเมิดเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ จึงสมควรที่มีมาตรการทำให้เกิดความรวดเร็วในการดำเนินคดีมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ทั้งนี้เพื่อสังเกตเห็นถึงผลที่จะเกิดความเสียหายต่อผู้ถูกทาละเมิดเป็นหลัก

3. จากหลักเกณฑ์เบื้องต้นของผู้ที่จะอ้างสิทธิที่จะขอรับความคุ้มครองในกรณีพิพาท เรื่องชื่อทางการค้าตามกฎหมายอาญามาตรา 722 นั้น จุดสำคัญอยู่ในส่วนที่ว่าอะไรที่จะถือว่าเป็นชื่อทางการค้าซึ่งเป็นประเด็นสำคัญแห่งคดี ดังนั้นหากได้มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายเป็นที่ชัดเจนแน่นอนในเรื่องนี้ ก็คงอาจทำให้สามารถขจัดปัญหาการระการพิสูจน์ของโจทก์ได้ประการหนึ่ง การขอรับความคุ้มครองตามกฎหมายแพ่งลักษณะละเมิดนั้น ต้องพิจารณาว่าการกระทำของจำเลยนั้น "จงใจ" หรือ "ประมาทเลินเล่อ" เป็นเหตุโจทก์ได้รับความเสียหาย

หาย ซึ่งลักษณะความเสียหายในมูลละเมิดนั้นต้องเป็นความเสียหายที่แน่นอนไม่
ใช่เพียงแต่ว่าจะเสียหายเป็นความเสียหายต่อ "สิทธิ" ของบุคคล และความ
เสียหายนั้นมิได้เกิดจากความยินยอมของผู้เสียหายเอง ซึ่งหลักหรือแนวพิจารณา
ที่ศาลใช้ในการพิจารณาว่าโจทก์จะเสียหายหรือไม่ในการละเมิดข้อทางการค้า
ของจำเลยนั้น ศาลจะยกข้อพิจารณาว่าโจทก์ต้องผ่านองค์ประกอบเรื่องของการ
"ได้ใจ" ซึ่งดังกล่าวในประเทศไทยเสียก่อน มิฉะนั้นจะถือมิได้ว่าโจทก์ได้รับ
ความเสียหายจากการกระทำละเมิดของจำเลย ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่
948/2525 ซึ่งแนวคำพิพากษาศาลฎีกาของศาลนั้นมีได้มุ่งพิจารณาไปถึงเจตนาของ
จำเลยในการนำเอาความมีชื่อเสียงในข้อทางการค้าเพื่อประโยชน์แก่ตน ซึ่ง
แนวการพิจารณาของศาลมิได้พิจารณาประกอบหลักเรื่อง "ความสับสนหลงผิด"
ของผู้บริโภคและสาธารณชนมาใช้

ผู้เขียนมีความเห็นว่าเงื่อนไขหรือหลักเกณฑ์ที่ผู้เสียหายจะขอรับ
ความคุ้มครองสิทธิในข้อทางการค้าในเรื่องละเมิดตามมาตรา 420 ได้อาจไม่
มีความเหมาะสมหรือมีประสิทธิภาพเพียงพอ จากเหตุผลที่กล่าวมาแล้วข้างต้น
เนื่องจากเงื่อนไขหรือหลักเกณฑ์ที่ผู้เสียหายต้องพิสูจน์อยู่ในระดับสูงและ
เป็นหลักเกณฑ์ที่มีความเข้มงวดปราศจากความยืดหยุ่นและเป็นเสมือนการสร้าง
กำแพงต่อการพิสูจน์ของผู้เสียหาย ผู้เขียนจึงได้เสนอแนะหลักเกณฑ์ใหม่
ของกฎหมายในการคุ้มครองสิทธิในข้อทางการค้าเพื่อให้สิทธิในข้อทางการค้า
ได้รับการคุ้มครองอย่างจริงจังและมีประสิทธิภาพมากขึ้น แนวทางดังกล่าวก็คือ
กฎหมายควบคุมการแข่งขันทางการค้าที่ไม่เป็นธรรม (Unfair Competition
Law) ซึ่งเป็นในส่วนของกฎหมายระหว่างประเทศ ที่ได้วางหลักเกณฑ์
ดังกล่าวไว้ในอนุสัญญาปารีสว่าด้วยการคุ้มครองอุตสาหกรรมสมบัติ ค.ศ. 1883
ซึ่งกฎหมายลักษณะนี้จะทำหน้าที่เสมือนเป็นตัวจักรระเบียบให้เกิดต่อการค้าและ
ธุรกิจต่าง ๆ ทั้งนี้โดยมีหลักการใหญ่ในกฎหมายคือ ป้องกันผู้ประกอบการค้าที่
สุจริตจากกระทำทางการค้าที่หลอกลวงหรือไม่สุจริต ลงโทษผู้กระทำความผิดอัน
เนื่องจากการกระทำทางการค้าและป้องกันสาธารณชนหรือผู้บริโภค
จากการกระทำทางการค้าที่ไม่สุจริต

การเสนอแนะหลักเกณฑ์ใหม่ของกฎหมายควบคุมการแข่งขันทางการ

คำที่ไม่เป็นธรรมนี้ เป็นผลจากการศึกษาวิจัยกฎหมายเกี่ยวกับข้อทางการค้า
 ของประเทศญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกา ซึ่งหลักกฎหมายในเรื่องนี้มุ่งเน้นความไม่
 สุจริตของผู้กระทำความผิดอันเป็นเหตุให้สาธารณชน "สับสนหลงผิด" ซึ่งเป็น
 องค์ประกอบหลักของกฎหมายนี้ กฎหมายเรื่องนี้จะสามารถวางระเบียบ กติกา
 ทางการค้าได้ไม่เฉพาะแต่เรื่องข้อทางการค้าเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงทรัพย์สิน
 อุตสาหกรรมตัวอื่นด้วย เช่น เครื่องหมายการค้า เป็นต้น

4. จากปัญหาที่เกิดจากการรับจดทะเบียนข้อทางการค้า อันเกิด
 จากการจดทะเบียนห้างหุ้นส่วนบริษัทนิติบุคคลหรือการจดทะเบียนพาณิชย์รวมทั้ง
 การจดทะเบียนสำนักงานผู้แทนต่างประเทศเป็นการจดทะเบียนซึ่งเป็นผลให้
 เกิดข้อทางการค้าที่ใช้ในการจดทะเบียนนั้นทั้งสิ้น อย่างไรก็ตาม หน่วยงานที่ควบคุม
 การจดทะเบียนดังกล่าวคือกระทรวงพาณิชย์ ซึ่งเมื่อได้ศึกษาถึงวิธีการรับจดทะเบียน
 ในปัจจุบันแล้ว ผู้เขียนเสนอแนะว่าควรมีการปรับปรุงวิธีการจดทะเบียน
 ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจดทะเบียนข้อห้างหุ้นส่วนและ
 บริษัทนิติบุคคลควรขยายขอบข่ายในการตรวจสอบสารบบข้อไปถึงข้อของเครื่อง
 หมายการค้าด้วย เพราะมีจำนวนไม่น้อยที่ผู้ประกอบการบางรายมักฉวยโอกาส
 นำเอาเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงของผู้อื่นไปใช้เป็นข้อทางการค้าของตน
 อีกทั้งควรมีการปรับปรุงการตรวจสอบขยายไปถึงข้อที่ได้จากการจดทะเบียน
 พาณิชย์ตามพระราชบัญญัติทะเบียนพาณิชย์ พ.ศ. 2499 และข้อที่ได้จากการจด
 ทะเบียนสำนักงานผู้แทนนิติบุคคลต่างประเทศตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี
 การขอตังสำนักงานผู้แทนของนิติบุคคลต่างประเทศ พ.ศ. 2529 ด้วย

สำหรับปัญหาการจดทะเบียนบริษัทในหนังสือบริคณห์สนธิของผู้เริ่มก่อการ
 โดยมีได้ตั้งใจประกอบธุรกิจเพื่อจดทะเบียนบริษัทต่อไปนั้น ผู้เขียนเสนอแนะให้
 มีมาตรการทางกฎหมายที่จะกำหนดระยะเวลาของการจดทะเบียนข้อของบริษัท
 ในหนังสือบริคณห์สนธิว่าควรมีระยะเวลาแค่ไหนเพียงไร ทั้งนี้เพื่อขจัดปัญหาที่ผู้
 เริ่มก่อการเพียงแต่มาจดทะเบียนบริษัทในหนังสือบริคณห์สนธิไว้โดยมิได้ประกอบ
 กิจกรรมจริงจัง ซึ่งเท่ากับเป็นการตัดโอกาสผู้ประกอบการค้าโดยสุจริตที่จะใช้
 ข้อที่มีความเหมือนหรือคล้ายกับข้ออื่น